

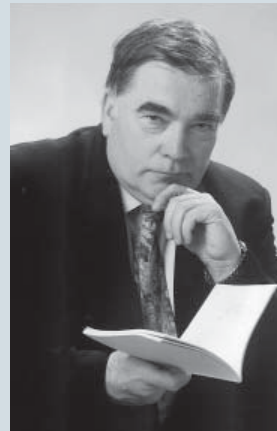
Pesmi

O avtorju

Andrej Rant, rojen leta 1947 v Ljubljani, je po poklicu zobozdravnik, po zanimanju numizmatik, po srcu pesnik. Po očetu je »podedoval« poklic, veselje do lova in ljubezen do ožje škofjeloške domovine in njene preteklosti. Več kot trideset let je kot stomatolog opravljal zobozdravstveno varstvo otrok z motnjami v razvoju ter slušno in govorno prizadetih otrok na Zavodu Janeza Levca v Ljubljani ter zobozdravstveno oskrbo slepe in slabovidne mladine v Ljubljani. Deset let je deloval v Mednarodnem združenju za zobozdravstvo otrok z motnjami v razvoju - IADH (International Association for Dissability and Oral Health). Za delo na strokovnem področju je prejel Schwabovo nagrado.

Ob delu je študiral še arheologijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Na numizmatičnem področju se je uveljavil z več kot 40 strokovnimi in znanstvenimi članki, objavljenimi doma in na tujem. Aktivno se je udeležil štirih mednarodnih svetovnih numizmatičnih kongresov, ki jih vsakih šest let prireja INC (International Numismatic Commission). Dvanajst let je bil predsednik Numizmatičnega društva v Ljubljani, šest let urednik Numizmatičnega vestnika. Od leta 1996 je častni član društva, prejel je srebrno in zlato društveno plaketo. Med osamosvojitveno vojno leta 1991 je na povabilo Narodne banke Slovenije predlagal ime tolar za nacionalno valuto. Je član številnih strokovnih društev in združenj. V Muzejskem društvu Škofja Loka deluje že od leta 1965.

Pesmi je začel pisati že v gimnaziji, leta 1965. Njegova poezija je tenkočutna, verz tekoč in obogaten z notranjimi ter končnimi rimami. Prvi literarni nastop je imel leta 1967 v Domu slepih na Fari. Pesmi je objavjal v različnih revijah. Leta 1984 je s pomočjo Trubarjevega antikvariata izdal prvo zbirko *Telohi*, leta 1998 mu je Mohorjeva družba v Celovcu izdala zbirko *Zornice*, tretja zbirka *Izpovedi* je izšla leta 2006. Njegove pesmi so občutene in izpovedne, so izraz časa in izdajajo doživljanje ter nostalgijo prelomne dobe, ki je spremenila svet.

Pegaz

*Pesem konj je, ki prek polja,
prek obzorja poleti;
misel, vrelec sred skalovja
iz globine prikipi.*

*Domišljija se na krilih
med oblake zavihti,
brez meja na sanjskih tirih
s soncem, z luno govori ...*

*Konj brez sedla, konj brez uzde,
brez stremen, brez vajeti;
ne pusti se on ujeti,
ne pusti obuzdati.*

*Verz, rezget ujet, drvi,
kot galop udarja v kamen
in kot divji strašni plamen
pod kopiti se iskri!*

Glej, pesek mi v klepsidro lije

*Glej, pesek mi v klepsidro lije
in ptica Kaliga se že budi;
srce utrujeno, nezdravo bije,
a roka še k pisanju mi hiti.*

*Ujeti hočem v črke vse trenutke,
vse misli, vèdenja, spoznanja,
moj čas in ves moj jaz;
pri svetem Petru zvon pozvanja ...*

*Željà je polno še srce
in misli zro v prihodnje čase,
v nedoumne dobe, v neobrane klase ...
Kako naj vem do kam letijo ptice?*

Zlatorog

*Kot kralj v planini bivaš,
na strmi skali ti stojiš
in pred nikomer se ne skrivaš,
prepadnih sten se ne bojiš!*

*Na Triglavu ponosno ti kraljuješ,
v soncu siješ z zlatimi rogmi,
nevihtam, strelam ti kljubuješ
in braniš raj pred tujimi ljudmi.*

*Slovenski narod – ti si Zlatorog!
Oblegan, streljan in zaničevan,
na svoji zemlji, trdnih nog,
obstal si – nepregnan.*

*Iz tisočernih ran ti brizga kri,
po sveti zemlji; iz te krvi,
iz vsake kaplje roža zacveti,
ki hrani te in ozdravi!*

*Ta kri iz ran so bolečine,
besede njih cvetovi, moč, ki nas krepi!
O čuvaj, Zlatorog, slovenski jezik,
zaklad, da ne strohni!*

Slovenska zastava

*Slovenska zastava svobodno vihra
širod dolin in gora.
Povsod naj ponosno se vije,
povsod, kjer naš rod je doma!*

*Bela je barva nebeških širjav,
snežnikov triglavske, prepadne višav.
Bela je barva pomladnih cvetov,
prazničnih miz in nevest blagoslov.*

*Modra je barva slovenskih vodã,
rek, jezer, globine morja;
svoda, ki nad nami se vije,
neba, ki nam zvezdnato sije ...*

*A rdeãa ? Rdeãa je barva krvi,
krvi oãetov, dedov, stoterih rodov,
ki za svobodo se lije,
ki zemlja slovenska jo pije ...*

Vešterska elegija

*Poletna, topla noč. Tišina.
Le lahni vetrič žito valovi;
kot pesem. Mesečina;
v daljavi Sora se blešči ...*

*Na nebu svod je tisočernih zvezd,
ki večno že nad poljem bedijo;
daleč od potov, zaprašenih cest,
življenja minula govorijo ...*

*Ta duh po zemlji, po konjih,
po volih, ki orjejo in se potijo!
Kot speči, temni velikan Lubnik leži;
pod njim na Fari kmetje mirno spijo.*

*Tu so poleti prepelice pele,
mlatiči mlatili, žanjice žele;
v Veštru mlin je topotal,
v vreče moko stresal in sejal.*

*Čas izpregel konje je in vole
in buldožer je polje preoral;
namesto žita so pognale vile
in mlin za zmerom je obstal ...*

*Izbrisal čas je svisli, hleve,
kozolce, pode, brane, gare,
z asfaltom njive je zalil
in stolpnice postavil na ozare ...*

*Na Fari zvon zvoni:
Martancem, Aloucem, Logondrom;
vsem, ki v objemu zemlje zdaj ležijo;
zvoni, da se nekoč zbudijo ...*

*O bog ne daj! Iz onih dni
le še Lubnik kot speči velikan leži.
Je to spomin samo, ki že bledi
ali le pravljica iz davnih dni?*